

Skye Warren

Věž

Král se skloní jedině před královnou...

The Castle

Copyright © 2017 by Skye Warren

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Cardová, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3445-0 (pdf)

VĚŽ

Skye Warren

přeložila Kateřina Cardová

„Kdykoli děláme něco poprvé,
vypustíme malého démona.“

Emily Dickinsonová

PROLOG

GABRIEL

Snebezpečnými muži jednám na denní bázi. Se zločinci. Mizery, člhajícími v temných zákoutích města. A ne-
hnu ani brvou. Odřené klouby a nahé kozy. To je můj svět.

Ale to pozlátko a nádhera mi nedají spát.

Muži ve fracích. Ženy v nádherných róbách. Nepřítel, který mě vítá potřesením rukou.

Vzadu na krku se mi ježí chloupky.

Geoffrey James je obchodník s velkým vlivem v Tanglewoodu. Má pověst upřímného člověka, navzdory pověsti své rodiny. Velkorysého, navzdory svému bohatství.

Když se usmívá, krabatí se mu kůžička okolo očí. „Gabrieli. Nebo ti říkají Gabe?“

„Gabriel je dobré,“ řeknu klidným hlasem.

„Samozřejmě.“ Srdečný smích. Nacvičuje si ho? „Nerad bych ti říkal Millere. To je spíš parketa tvého otce. Ta formálnost.“

Formálnost. To je jedna z možností, jak popsat násilnické sklony mého otce.

V protikladu k tomuto vznešenému sídlu jsme my žili v zatracené chatrči. Tak velice rozdílné společenské sféry. Tak dobře známé, jakmile se jednou dostanete pod povrch. Bohatství rodiny Jamesových bylo postaveno na hřbetech prostitutek a drogově závislých.

Tato část je všeobecně známa, pokud máte nějaké styky s tanglewoodským podsvětím. Co už se ovšem neví, je, že jeho stavební firma je jen zástěrka pro ruskou mafii.

„Můj otec už“ – odmlčím se a vychutnávám si ta slova – „nepodniká.“

Na krátký okamžik vypadá James nervózně, široké čelo se mu orosí potem. Vytáhne z kapsy kapesník a honem si ho otírá. Prokážu mu tu laskavost a odvrátím zrak. Nemám v úmyslu ho týrat.

Ne dnes večer.

Za normálních okolností si nepotrpím na přetvářku krásných věcí – diamantů a zlata. Krásný obal na temné krutosti. Ale musím uznat, že tohle sídlo je velice vkusně navržené, obklopené uklidňující zelení trávníků, s průčelím v klasickém stylu. Noční vzduch prostupuje hutná vůně mechu. V dálce tančí zlaté mušky.

Široké vstupní dveře se otevrou a odhalí žluté světlo a perlivý smích.

„To jsem postavil pro svou ženu,“ řekne a rukou s vlhkým kapesníčkem mávne směrem k domu.

Matně si vybavuju, že je vdovec. „Upřímnou soustrast.“

„Je to už dávno, ale díky. Teď už tu jsme jen sami dva s mojí malou holčičkou.“

Zatímco se díváme, na příjezdovou cestu vjede bentley. Mladý komorník je obíhá, aby zachytil do ruky klíčky od auta, které stojí víc, než kolik si vydělá za celý život. Další nablýskaný starší pár stoupá po schodišti.

Mezi sloupoví před průčelím vystoupí z domu mladá žena. Úsměv má dost zářivý na to, aby rozsvítil celé to obrovské sídlo. Růžové šaty jí čechrá letní vánek. V tom světě faleš vypadá tak upřímně, když vítá nově příchozí, tiskne je ve vřelém objetí.

I na těch deset metrů vidím, že je opravdu tiskne.

Jaké by to asi bylo, nechat se obejmout těmi útlými pažemi, cítit to pružné tělo pod tou tenoučkou látkou? Rval bych ji svýma rukama. Tu látku. Její kůži. Zničil bych ji.

Pár i žena mizí uvnitř a já se můžu znovu nadechnout.

Podarí se mi pohlédnout úkosem na Jamese a zachytit záblesk pýchy v jeho výrazu. Dobrý bože, to je ta jeho malá holčička? Nejspíš by ho ranila mrtvice, kdyby věděl, na jaké všechny možné způsoby bych ji chtěl zprznit.

„Je to její maturitní oslava,“ řekne.

Takže jí musí být osmnáct. Nejspíš bych se měl stydět, že s ní mám nemravné úmysly, ale stud ze mě vymlátili už před lety. „Poblahopřejte jí za mě.“

„Samozřejmě,“ procedí tu lež skrz zuby. To děvče se nikdy ani nedozví, že jsem tady byl. Nikdy nebude znát mé jméno. „Nepůjdeme dovnitř? Nejlepší brandy mám ve své pracovně.“

„Pojďme.“

To, co musíme probrat, je lepší probírat v soukromí.

Nechceme pokazit zábavu řečmi o špinavých penězích. Nerad bych zničil malé slečně Jamesové oslavu tím,

že jejího otce odhalím coby podvodníka. Jsem si jistý, že se na té své drahé střední škole velice pilně učila, nosila skládané sukně a tmavě zelené svetříky a culíčky se zakroucenými konečky.

Alespoň tak vypadá v mé fantazii.

O té brandy James nelhal. Tisíc dolarů lahev, odhaduju, když nasávám do nosu ty třesňové tóny. Ustrknu si a opravím svůj úsudek. Minimálně dva tisíce. Je vynikající, to se mu musí nechat. Kdyby tak ty peníze raději utratil za své dluhy než za kořalku.

Usadí se naproti mně k šachovnici a mě napadne, jestli ji doopravdy používá. Nevypadá zaprášeně, ale to může být jen práce dobré hospodyně. Zvednu dřevěného pěšce a palcem přejedu přes jeho ostré hrany. Běžové dřevo nemá jediný viditelný suk, všechny nedokonalosti jistě musely být odstraněny předtím, než mu byl dovolen vstup na takovéto místo.

Pohledem sleduje mé pohyby, očividně nespokojen. Předpokládám, že ví, že jsem viděl účetní knihy. Je v nevýhodě. Natolik, aby mě nechal dělat, co chci. Minimálně s tou šachovnicí.

S jeho dcerou? To by asi tak snadné nebylo.

Posadím se za bílé a udělám si pohodlí.

„Prošel jsem si záznamy,“ řeknu, protože předstírání už bylo dost. Dost zlata. Dost diamantů. „Záznamy mého otce. Spousta toho chybí. Spousta prázdných stránek.“

Vypadá, že se mu ulevilo, takže vrátím pěšáka zpátky na šachovnici – ne na jeho výchozí pozici. Posunu ho o dvě políčka dopředu. Úvodní tah. Musí pochopit, že hrajeme.

A že já hraju, abych vyhrál.

Pohlédne mi do očí, tmavé panenky plné obezřetnosti. „Většina našich dohod byla jen ústních, chápete. Dohody mezi džentlmeny.“

Jednou jsem viděl svého otce, jak počural záda prostitutky jen proto, že moc křičela, když ji zákazník bičoval. Džentlmen? To sotva. „Jenomže ani ta čísla, která *mám*, nesouhlasí.“

„Jak jsem řekl. Ústní dohody. Nemám žádný vliv na to, co si váš otec zapsal. Ani na to, jaké záznamy si vedl. Ale mohu vás ujistit, že naše jednání byla vždy nadstandardní.“ Mluví moc rychle, ta nervozita ho prozrazuje.

„Obchodovali jste s lidmi a zbraněmi,“ řeknu a nemůžu si pomoci, aby z těch slov nečišel jed.

Ne proto, že bych jimi opovrhoval. Ne, přebírám rodinný podnik jako každý správný syn, zrudá, kterou ze mě otec vychoval. Ale nebudu ze sebe dělat něco jiného, nebudu se usmívat, zatímco fotograf ze společenské rubriky cvaká spoušť.

Výraz mu ztvrdne. Tohle je tvář muže, který bez mrknutí oka koupí a prodá děvče stejně staré jako jeho dcera. „Nevím, co vám otec řekl, ale nikdy jsem ho nepodvedl. Byli jsme srovnání, když... zmizel.“

„Zvláštní, že vás napadlo, že mi o vás něco povídal. V době svého zmizení, jak jste to podal, měl úplně jiné starosti.“ Třeba můj nůž na hrdle, moje koleno v kříži.

V životě jsem spáchal mnoho hříchů, ale jeho život byl první, který jsem vzal. Zachránil jsem tím život jedné ženě, ale lhal bych, kdybych tvrdil, že mě k tomu vedly nějaké vznešené pohnutky. Smrt si zasloužil už dávno. A já jsem

na ní nesmírně vydělal. Uplynulé dva týdny jsem strávil přebíráním všech odnoží jeho podnikání.

„Nic o mně nevíte, chlapče.“

Chlapče. Chtěl mě tím urazit, ale jen mě pobavil. Už je to dávno, co jsem se cítil mladý a nevinný. Vlastně jsem se tak necítil nikdy. Třicet let v tomhle městě je dost dlouhá doba, aby člověk viděl všechny druhy nepravostí, většinu víc než jednou.

„Klid, starče. Nemám žádný zájem ani na vás, ani na těch obchodech, které jste uzavřel s mým otcem. U mě máte čistý stůl.“

V jeho odulé tváři svádí boj úleva s hněvem. Chtěl by na mě za tu urážku, za toho *starce*, zůstat naštvaný. Ale dlužím mému otci příliš mnoho peněz, než aby si mohl dovolit ten dar nepřijmout.

„Samozřejmě,“ vypraví ze sebe konečně. „Tak je to, přirozeně, v pořádku. Jsem rád, že se shodneme. Takže tu poslední plánovanou dodávku můžeme uskutečnit.“

Obdařím ho tvrdým úsměvem. „Těším se na další obchody s vámi.“

A nenechám si líbit žádné podrazy. To je vlastně účelem mé dnešní návštěvy. Doručit tenhle vzkaz.

Až na to, že v jeho pohledu zachytím záblesk nenasytlosti, který mi napoví, že na tuhle podmínku přistoupit nehodlá. *Kristepane.* Je zázrak, že ještě žije. Podplácení těch správných lidí dokáže divy. Tuhle lekci si dnes od něho odnesu.

Měl jsem se mu vyhnout. Po tomhle posledním obchodu už žádné další nebudou. Žádné další příležitosti, aby mě mohl okrást. Až na tu dívku v růžových šatech s tím krásným úsměvem. Je to zatracená bohyně, s tanglewoodskou

smetánkou u nohou. Tak čistá a zářivá. Chci ji vtáhnout do svého doupěte a šukat ji tak tvrdě, až bude prosit o milost. Chci ji rozplakat. Všichni ti lidi tady slaví její zářnou budoucnost. Tu jí přeju i já. Pokud ji budu moct každou noc vtáhnout zpátky do tmy.

Podarí se mu nasadit přísný výraz. „Všechno v dobrém,“ zabručí rozmrzele. „Těším se na obchody s vámi.“

Nemá ani ponětí, ale to pracuje v můj prospěch.

Na druhou stranu bych ho možná radši měl nechat na pokoji. Má docela dost přátel, ať už koupených, nebo jinak mu zavázaných. Mohl bych ho použít jako spojence, nezničit ho. Nezničit jeho dceru.

V osmnácti je pořád ještě tak mladá, tak nevinná. Tak, jak jsem já nikdy nebyl.

Byla by na tom líp s nějakým bohatým frackem, který by ji nutil jít na plastickou operaci, zatímco by si to rozdával s chůvou. Pro takový život se narodila.

Ne pro takové, jako jsem já.

Zpracovávám tu otázku v hlavě stejně systematicky, jako můj palec pracuje na okrajích figurky pěšce. Ohmatávám si ji, zkoumám, když vycházím z místnosti. Chodba je plná starožitných váz a huňatých běhounů. Tohle mají holčičky ze soukromých škol rády? Samozřejmě. Když muž dělá něco bláznivého nebo nesmyslně nákladného, je to s největší pravděpodobností kvůli ženské.

Chtěla by pro sebe mladá paní Jamesová stejný dům, jako je tenhle?

Jako bych si ji tou myšlenkou zhmotnil.

Když zahnu za roh, je tam, hnědozelené oči neskutečně obrovské, její útlé tělo se úlekem nakloní zpátky – zpátky

k otevřenému schodišti. Chytnu ji za paže – a to bodnutí u srdce není jen z leknutí, není jen z úlevy. Je to pocit její kůže v mých dlaních, vědomí, že jí na nich zanechám modřiny ve tvaru prstů. Voní jako zatracené jahody.

Chtěl bych s ní mrštit o zeď, zavrčet na ni, jaká to s sebou nese rizika, být takhle sladoučká v blízkosti mužů, kteří si dávají hezké holčičky k večeři.

Ale její otec je v pracovně za mnou, jen pár metrů daleko. Dole se přelévá dav lidí, jejich šperky vrhají odlesky světla z křišťálových lustrů. Tohle není to správné místo. A ani správný čas.

V tu chvíli, když se dívám do těch velikých očí, na ty růžové rtíky, vím, že jednou to správné místo bude. A čas. Nedokážu ji nechat být, ne teď, když jsem ji viděl, dotýkal se jí. Bude moje. Bez ohledu na to, kolik starožitných váz bude zapotřebí.

Klidně skoupím celé město, abych vlastnil jednu mladou ženu.

Postavím ji zpátky na zem a ujišťuju se, že udrží rovnováhu, než se vydám dolů po schodech. Zachytím ustarané pohledy hostů. Dokonce i přes ten zatracený oblek poznají, že sem nepatřím. Jsem příliš nebezpečný. Příliš chladný. Nejsou tak v bezpečí, jak si myslí. Polovina mužů v téhle místnosti jsou teď mí zákazníci. Ta druhá polovina si přeje, aby na to měla dost peněz.

Než s tímhle městem skončím, budou mi patřit všechny krky v téhle místnosti. Všechna zápěstí. Všechny ty zářivé úsměvy.

PRVNÍ KAPITOLA

*P*andora byla první žena stvořená bohy. Zeus nařídil, že má být vytvarována z hlíny. Její stvoření bylo trestem za Prométheovu krádež ohně.

V tomto smyslu byla její zvědavost předem daná, byla součástí jejího osudu.

Zarazím se s rukama na klávesnici a čtu si po sobě svá slova. Jako když se po dlouhé době strávené pod vodou znovu nadechnete, jsem zpátky ve škole. Jsem přihlášená na dva korespondenční kurzy, tenhle se nazývá Gender v klasické řecké literatuře. Zítra mám odevzdat analýzu prvního zadání ke čtení.

Ta žena není jen výrazem trestu, ona je trestem samým. Odplatou za události, které se odehrály ještě před jejím početím. Nezaviněná hanba je ústředním tématem žen v řecké literatuře.

Druhý kurz, na který jsem se zapsala, je Subjektivita, individualismus a krize morálky. Ze začátku mi to připadalo

jako ostrý kontrast, studovat rozpad tradičních zvyků současně se starověkou civilizací.

Ale ve skutečnosti není nikdo, kdo by lépe zosobňoval nihilistický náhodný výběr než řeční bohové.

Jednali impulzivně, vytvářeli životy a ničili je, odměňovali a trestali z pouhého rozmaru. Pomstychtiví a krutí, bez vrozeného daru morálky, vštípené ostatním moderním božstvům. Obdarovali lidstvo krásnou ženou, jen aby ho pak potrestali za její nevyhnutelnou zvědavost.

Je deset a Gabriel se ještě nevrátil. Přejdou k oknu. Měsíc v úplňku ozařuje bludiště z keřů a stromořadí v pozadí. Někde mezi těmi stromy klidně může číhat Jonathan Scott. Může být úplně kdekoli. Víčka mám těžká, ale bojím se spát.

Překvapeně sebou trhnu, když spustí řada veselých tónů. Můj telefon.

Prosím, řekni mi, že máte právě teď divoký sex.

Díkybohu za Harper. Krátký oddech od nočních můr.

A jedno z mých mála spojení s vnějším světem, když jsem teď uvězněná tady. Překulím se na velkou postel, měkoučkou a bez Gabriela strašlivě studenou. Tohle sídlo je tak velké. A tak strašně osamělé.

Ty kurzy skvěle odvádějí mou pozornost od skutečnosti, že odsud nemůžu odejít. Po tom požáru a té strašidelné změně obrazu mé matky vím, že za těmi zdmi číhá skutečné nebezpečí. Ale taky si nemůžu pomoci. Strašně toužím po obyčejné procházce do kavárny, do parku. Jak moc je to nebezpečí vytrvalé? Jak moc vážná ta hrozba?

Nedokážu se zbavit pocitu, že mi Gabriel neříká všechno.

Odpovídám. *Proč bych byla na telefonu, kdybych měla divoký sex?*

Tak mi lži. Potřebuju žít zprostředkovaně skrz tebe.

Úšklebek. Tak to ti přeju hodně štěstí. Jsem zavřená v Gabriellově krásném domě.

Aspoň máš sexy chlapa, co se o tebe každou noc postará.

Tváříčky mi zahoří. Je pravda, že ten čas, co spolu strávíme v posteli, využije na maximum. Skoro mi to stačí. A pak každý den odejde ještě před úsvitem. Jako by byl jenom sen, něco, co jsem si vymyslela, abych trochu otupila samotu tohoto vězení.

A co tvoji studenti? ptám se.

Došli.

Nedokážu si představit, jak mohli dojít, když má v dojezdové vzdálenosti dvě vysokoškolské koleje. Každou noc se tam pořádají párty, některé velké a bouřlivé, jiné soukromé a jen pro zvané. A to je Harper vždycky.

Pošlu jí dlouhou řadu otazníků, nic jiného.

Nastane delší pauza, kdy si myslím, že už neodpoví. Naše konverzace takhle občas končívají, vyšumí do ztracena a pak druhý den navážeme tam, kde jsme přestaly. Pokouším se představit si ji v jejím pokoji na koleji. S tím malým stolem a plakátem Rosie z druhé světové, který si pověsila nad postel. Jestli nemá namířeno na párty, tak na sobě bude mít pyžamové kalhoty a mikinu, jako většina holek na koleji. Ne jako ty moje krajkové noční košilky, které se mi jakýmsi kouzlem každou noc objevují v šuplíku se spodním prádlem.

Gabriel je ze mě strašně rád strhává, a to doslova. Trhá tu tenoučkou látku holýma rukama. Ničí je s vášní, jakou cítím ve svém nitru, jako bych byla sama ze saténu, jako by trhal na cáry mě.

Stala jsem se na tom ničení závislou.

Další pípnutí na telefonu.

*Připadají mi strašně mladí, píše. I když jsou to doktorandi.
Co se to se mnou děje?*

Chtěla bych jí říct, že je zamilovaná do svého nevlastního bratra. Nebo že ho nenávidí. Už tu tenkou hranici dobře znám, když jsem si ji vyzkoušela na vlastní kůži. Úplně vás pohltí a nenechává prostor pro žádné další muže. A už vůbec ne pro chlapce. Místo toho píšu: *Třeba jsi dospěla.*

Máš pravdu. Je načase, abych si našla nějakého zazobaného dědka.

Tím mě rozesměje. Je bohatší než pánbůh, díky tátovi, který řídil Wall Street, a mámě, která si vzala tři další chlapy jako on. A její nevlastní bratr Christopher dohlíží, aby to její už tak velké dědictví dál rostlo.

Pošlu jí emoji lilku a hrnce zlatáků.

Odpoví proudem vodních kapek, malou růžovou mašlí a čímsi, co vypadá jako soudcovské kladívko. Trochu se bojím požádat o vysvětlení. Chvilku si takhle vyměňujeme obrázky, což je hezká útěcha za skutečnost, že jsem tu sama. Paní B. buď vaří, nebo uklízí. Ochranka nejspíš chrání, ačkoli je nevidím.

Jsem sama celý den a dlouho do noci, kdy se Gabriel vrací.

Dobrou noc, loučí se kamarádka. Ať tě nekousne žádná blecha, pokud se nebude jmenovat Gabriel.

Koutky mi pocukávají, když odkládám telefon stranou, a na okamžik zavřu oči. Co se vězení týká, určitě bych nenašla krásnější a luxusnější, než je tohle. Je postavené ve stylu starého francouzského zámku, ale dost nedávno na

to, aby mělo veškeré moderní vymoženosti. Na rozdíl od domu mé matky s jeho tajnými chodbami a schovanými hrůzami je Gabrielovo sídlo vybaveno nejmodernějším zabezpečovacím systémem.

Všechny vstupy měl monitorované už předtím, okna i dveře. Tak se tehdy dozvěděl, že se Justin vyšplhal ke mně do okna. Teď k tomu přidal ještě *lidský faktor*, jak to sám nazývá. Ozbrojené strážné, kteří to tu bez ustání obcházejí kolem dokola. Mohlo by se to zdát přehnané. Pokud bych ovšem na vlastní kůži neokusila, čeho je Jonathan Scott schopen.

Věřím Gabrielovi. Jsem si jistá, že dovnitř se nikdo nedostane.

Ale to vědomí nezabrání těm nočním můrám.

Plameny mi olizují kůži. Prstýnky kouře se okolo mě ovíjejí, štípou mě do očí.

Zdálky slyším volat matku. „Avery! Zůstaň tam! Ať se děje cokoli, zůstaň uvnitř!“

Nemůžu zůstat uvnitř. Nemůžu tady dýchat. Knoflík dveří se mi propaluje do kůže. Ucuknu rukou.

„Malá Avery Jamesová nám vyrostla.“ Ten hlas přichází zpoza mých zad. Je to Gabriel. Otočím se, ale nikdo tam není. Jen oheň. Jen kouř. Klopýtám pozpátku, narážím do dveří. Není cesty ven.

Z hrdla se mi vydere výkřik.

DRUHÁ KAPITOLA

Proberu se s oslepující náhlostí, lampička na nočním stolku je nezvykle jasná, srdce mi tlučé, jako bych běžela, a ne ležela v posteli. Musela jsem usnout.

Obrazovka mobilu se rozsvítí. Je půlnoc.

Ta poslední část mi připadala tak skutečná, že mám pocit, jako by se mnou v místnosti někdo byl. Není to poprvé, co slyším hlas ze zdi, ale poprvé, co zněl jako Gabrielův. *Malá Avery Jamesová nám vyrostla.*

Na druhou stranu tohle mi opravdu řekl. Třeba to byla jen potlačená vzpomínka.

Třeba to byl jenom sen.

Rozhodnu se, že to tak bylo. *Jen sen.*

Nemůžu začít bláznit, nedokázala bych čelit pochybnostem, kterým čelila moje matka. Nemůžu se poddat temným vodám, které šplouchají na mou mysl a ve kterých bych se jistojistě utopila.

Místnost vypadá jako předtím, ponořená do tlumeného světla. Obrazovka počítače je temná. Peřiny na posteli jsou mírně zvalchované tam, kde jsem na nich usnula. Postel je prázdná. Gabriel tu není. Jsem v pokušení mu napsat, ale něco mě přitáhne zpátky k oknu.

A pak ho uvidím, na mramorové verandě. Sundal si sako a vyhrnul rukávy. Vítr mu jemně čechrá vlasy a zakrývá ostré úhly jeho obličeje.

Jsem na půl cesty po schodech dolů, když mi dojde, že nejsem oblečená na ven. Světlo růžová košilka mi sotva zakrývá vršek stehen a krajkový výstřih sahá hluboko mezi ňadra. Jeho magnetická přitažlivost mě vábí na balkon. Po dni osamění bych vzala zavděk jakoukoli společností, ale na Gabrielovi, jak tam tak stojí, je něco zvláštního. Něco na úhlu jeho ramen, na té jeho osamělé postavě mi napovídá, že mě potřebuje.

Neotočí se, když vyjdu ven, ale vím, že mě slyší. Je to zvláštní, jak má vytříbené smysly. Něco, co byste čekali u lovce uprostřed hlubokých lesů nebo u vojáka na bitevním poli. Ona to svým způsobem válka byla, to, jak vyrůstal v bordelu, nucený bojovat v tak útlém věku. Ulice Tanglewoodu viděly mnoho prolité krve. Stalo se něco takového i dnes? Proto tak vibruje temným napětím?

Přejeďu mu dlaní přes záda, jako bych uhlazovala neviditelné záhyby. Pod mým dotykem je jen samý sval a šlachy, stažené do stejného napětí, v jakém jsem byla po té noční můře já. Až na to, že to byl jen sen.

„Co se stalo?“ zeptám se potichu a opřu se mu tváří o záda.

„Nic, co by ti muselo dělat starosti.“

V hrdle se mi zadrhne povzdech. Snaží se mě chránit, ale za jakou cenu? „Já to ustojím, víš? Když mě pustíš dál. Když mi řekneš, co se stalo. Třeba ti pomůžu líp spát.“

Najednou se otočí a chytne mě svými tlapami za nahé paže. „Už zase se ti to zdálo?“

Ta noční můra.

Občas ho v noci probudím tím, jak sebou zmítám a křičím. Když se mu nakonec podaří mě probudit, vypadá vyděšeně; konejší mě ochraptělým hlasem, jako by se i on bál. Kvůli těm snům si pak připadám slabá, jako bych opravdu byla ta křehká princezna. Tak se ke mně chová. Bojím se, že má možná pravdu.

Pokrčím rameny a postavím se před něj k balustrádě. Hladký kámen mě chladí do dlaní. Raději bych předstírala, že to byla noční můra, než mít halucinace. Ty vehnaly mou matku do náruče smrti.

Hrudníkem mi zašttíí záda, zahřívá mě chladnému vzduchu navzdory.

Vtiskne mi obličej do vlasů, a než promluví, zhluboka vdechuje jejich vůni. „Vždycky to byl boj.“

Nemyslím, že mluví o příteli. „Ale teď mi připadáš nějaký jiný. Víc napjatý.“

„Protože jsi tu ty,“ řekne potichu.

„Nechápu, proč na mně Jonathanu Scottovi vůbec záleží.“

„Nepotřebuje důvod. Čas od času se muži jako on vyplíží z díry a ukořistí někoho čistého, někoho bohatého, jen aby si dokázali, že můžou. A pak, s vaší rodinnou historií...“

Mráz mi přejede po zádech. „Moje matka.“

Četla jsem konec jejího deníku, tu část, kde matka zjistila, že s ní Jonathan hraje nějakou hru. Tu noc ho jela konfrontovat, ne s ním utéct, jak si myslel můj otec.

„Možná mu na ní opravdu záleželo,“ řekne Gabriel vzdáleným hlasem. „Muži jako on vždycky zničí právě to, na čem jim nejvíc záleží. Muži jako já.“

Dech se mi zadrhne. „Jako ty ne. Ty mě chráníš.“

Stiskne mi paže. „Chráníš snad kytku, když ji držíš ve tmě, bez vody a světla? Když se díváš, jak ti vadne před očima? Aby ji nikdo jiný neviděl?“

„Proto to děláš?“

„Aby ti ji nikdo nikdy nemohl vzít.“

Pokusím se otočit, podívat se na něj, ale drží mě přispendlenou na místě. Vidím jen dokonale zastřižené keře na pozadí inkoustové noční oblohy. „Já přece nevadnu.“

„Nejsi šťastná, malá panno. Zavřená ve své věži.“

„Tak mě pusť ven,“ zaprosím tichounce. „Alespoň mě vem s sebou. S tebou budu v bezpečí.“

To krátké zaváhání mi dodá naději. „Jonathan Scott není jediné nebezpečí. Má temné konexe. V zahraničí. Postupem času se jeho moc zmenšila a alespoň nějaký čas se zdálo, že mu stačí operovat ve stínu.“

Znovu mi přes záda přejede mrazivý proud. „A teď?“

„Chce zase ovládnout město.“

Hrdlo se mi stáhne a konečně se k němu můžu obrátit. „Justin se pohádal se svým otcem. Řekl mi, že spolupracuje s někým, kdo chce jeho otce porazit ve volbách a kdo má hodně bezedné kapsy.“

Gabrielův výraz potemní. „Prodal mu jeho tajemství?“

„Udělal to pro mě,“ řeknu tiše. „Aby nám mohl koupit nový život. Měla jsem ho varovat.“

Nebezpečí přiosťří vzduch kolem nás. „Ne, malá pan-
no. Ať ho napadlo cokoli, jde to na jeho hlavu. Buď po-
chopil, co dělají, nebo je příliš hloupý, aby se mu dalo
pomocť.“

Odvrátím se a dívám se ven do tmy. Nemá cenu se
s ním hádat. Ať řeknu cokoli, jeho to jedině přesvědčí, že
Justina pořád ještě miluju... A svým způsobem, tím nej-
nevinnějším, to tak je. Už si ho nechci vzít, ale pořád mi
není jedno, co se s ním stane.

Gabriel mě chytí za bradu a zvedne si k sobě mou tvář.
„Chybí ti Justin?“

„Já jen nechci, aby kdokoli další špatně dopadl.“ Už si
vzal mou matku. Matčin dům. A mám pocit, jako by ten
oheň pořád hořel a spaloval vše, co mu přijde do cesty.

Je jen otázkou času, kdy dorazí až ke mně.

„Spousta lidí ještě špatně dopadne,“ proneše Gabriel
smutně. „Tak už to ve válce chodí.“

Ve tváři se mi musí zrcadlit vnitřní strach, protože mi
přes ni přejede palcem. „Důležité je, abychom vyhráli. Pak
odsud budeš moci odejít.“

Bude to někdy? Války, jako je tahle, ve skutečnosti ni-
kdy nekončí.

Srdce mi sevře ocelová pěst.

Vím, že na tom, jak mě tu Gabriel drží pod zámekem, je
něco lehce temného, malá předtucha, ale jsem příliš šťast-
ná, že mám někoho, komu na mně záleží dost na to, aby
to udělal. A příliš se bojím, že potřebuju ochranu, kterou
moje matka neměla. Té noci odjela, aby konfrontovala